

vse, kar se sveti in blešči. Tako je v kletko nabirala, kolikor je tacega našla, dokler napósled nij tatvine sama izdala, ukradši v kuhinji žareč ogelj, s katerim si je gnezdo zapalila.

Srečko je bilo oproščeno! Ko se je njegova nedolžnost pokazala, ljubila ga je gospá Orešnikova še mnogo bolje nego li poprej, kadar ga je v hižo jemala. Prizadevala si je, z ljubeznijo mu nadomestiti, kar mu je v sumnji žallega storila. Srečko je bil še mnogo let pri Orešnikovih; polagoma se je pobiljšal tudi Vladimirček, in živela sta vkupej, kakor dva rodna brata.

„Smilje.“

Probujena vest.

Imovít dragotinar (juvelir) v Nizozemcih je potoval in z njim sluga, ki je bil uže od mladega pri njem ter mu je zdaj odnašal obilo novcev in drazega kamenja.

Ko sta tako sama hodila, prime služabnika hudobna želja do gospodarjevega bogastva, in ukrene, zlatarja ubiti v kacem odljudnem kraju. Prišedši v temen gozd, služabnik pomeri s puško, ustrelí gospodarja, ugrabi vse njegovo blago in verže mertvo telo v reko, tekočo mimo gozda.

Po tem grozovitem hudodelstvu zločinec pobegne v Angličáne, kjer si kupi last, da na videz prične trgovínico, ki je verlo dobro tekla. Iménje mu je čudovito naglo rastlo in v malo letih je bil najbogatejši bil obdolžen, da je ubil gospodarja. Porotnici so bili uže izustili, da je kriv umora; samo tega je bilo še treba, da župan izreče svojo misel. Evo! župan obledí, kakor zid, ter se zatrese po vseh udih, kakor šiba na vodi. Vsak si misli, da je na naglem zeló obôlel. Zdaj župan stopi k obdolžencu, oberne se k porotnikom in reče:

človek v mestu. Oženil se je pozneje s hčerjo plemenitega meščana ter je bil po vsem mestu spoštovan, tudi napósled za župana izvoljen.

Necega dne na sodišče priženó hudodelca, ki je

„Porotnici, Bog je pravičen sodnik! Jaz sem večji hudodelec, nego li ta, ki ste ga na smert obsodili! Pred tridesetimi leti sem ubil svojega gospoda in dobrotnika, ki me je bil dečka vzal k sebi ter očetovski záme skerbel. Prišla

je ura, da se moje zločinstvo objavi! Po noči in po dné me kljuje vest, ter mi ne daje ni mirú ni pokoja. Pravice zahtevam od vas, porotnici! Sodíte zdaj tudi meni; izrecite mi smert!“

Porotnici ostermé, zaslišavši to grozovíto samotožbo ljubljenega župana. Berzo ga dadé v ječo. Ko je potem za nekaj dnij prišel odgovor iz Nizozemcev, da je nekedanji zlatarjev sluga res ubil gospodarja, to se porotnici zopet zberó ter bivšega župana obsodijo na smert.

Cvetlica na spomin.

Barica je često premišljala, kako je dobremu otroku težko, če roditeljema ne more tako pokazati hvaležnosti, kakor bi rad.

Takšno dobro dete je bila tudi Barica.

Necega dne je čitala na učilniške knjižice v vertu. Nje mili oče je bil pri njej, pazljivo jo poslušal ter časi tudi povprašal o prečitanej stvári. Baš tedaj je čitala dolgo povest o Kristofu Kolumbu, kako je našel Ameriko, ne pazèč, da je oče poleg nje — zadremal. Takoj prestane glasno čitati, naredi očetu z robcem nekoliko sence in tiho odide, da ga ne bi vzbudila.

Prišedši do grede, ki je bila polna raznih cvetíc, ogleduje Barica vonjívno cvetje in se v tem hipu nečesa domisli.

Izbere si najlepšo cvetíco, uterga jo ter z njo hití v sobo, vzame kos papirja in verlo lepo nanj zapiše te besede: „Cvetličica na spomin dobremu očetu od njegove Barice.“

Potem cvetíco spodaj zavije v ta papir, steče zopet nazaj, kjer je oče dremal, ter mu jo tiho prišije na suknjo in odide ne daleč pod jablano, kamor séde in jame plesti.

K malu potem jo mati pokliče in pošlje k sosedi vprašat, ali so uže kebli nabiti. Soseda jej reče iti iz vasí k svojemu možu, kjer je keble nabijal, da nabito posodo utegne s soboj domóv vzeti.

Barici je bilo žal, ker nij mogla videti, na kolikšno radost je utegnila očetu biti prišita cvetlica.

Stoperv za večera pride s kebli domóv. Oče jo takoj prime za roko, poljubi v čelo in beseduje:

„Barica, tvoja cvetlica mi je dražja od polne mošnje zlatnikov.“

Tudi Barici so bile te očetove besede milejše od najlepše obleke, — ali kaj, ko sirota nij mogla najti besed, s katerimi bi očetu bila to povedala! Mirno mu poljubi roko in v istem hipci nje solza, vroča od veselja, kane na roko očetu, ki jo je začutil in dete še serčneje pritisnil k persim.

* * *

Za nekaj mesecev pozneje po okolici nastane huda in opasna bolezen, katero imenujemo „osépnice.“

Česar sta se Baričina roditelja bala, to se je zgodilo. Barico prime huda vročina ter posled dveh dnij je bila ubožica po vsem telesu pokrita z osépnicami, in baš neko nedeljo jutro, ko so ljudje šli k pervej sv. maši, deklica v naročaji preljube matere mej silnim jokom dobrega očeta — mirno v Gospodu zaspí.